

AJUNTAMENT DE LES BORGES DEL CAMP

**Festa Major
en honor de la
Mare de Déu de la Riera
1968**

CINQUANTENARI DE LA CORONACIÓ

**Salutació
Parlament de benvinguda**

Salvador Montpeó i Giol

Salutació a la Mare de Déu de la Riera

Mare Santa de la Riera
Emm. Sr. Cardenal Arquebisbe
Clerecia tota
Digníssimes autoritats
Borgetans:

Ha arribat l'hora solemne; l'hora de Déu; l'hora de Maria, l'hora de la gràcia, de la llum i dels poders celestials.

L'hora de fa temps anhelada pels fills i veïns de les Borges del Camp, i d'uns dies ençà esperada amb neguit al cor, amb frisança a la mirada, amb joia íntima i esclatant.

Tenim consciència; ens adonem, que en aquest punt del rellotge del temps hi són presents tots els segles de la vida local. En aquest ara, recordem totes les gestes del passat; en aquest lloc s'hi aboca el nostre present, amb les seves grandeses i les seves misèries; ací s'hi anuncia profèticament, el futur prometedor de l'Església Borgetana. El poble de Déu que vol avançar amb estil nou, pels vells camins que menen al Pare de la llum i la bondat, seguint les petjades del Crist, guiats maternalment per les mans de Maria.

Aquesta reunió és més que una festa. És un compromís solemne. Un compromís que ens obliga a comprendre i mantenir les institucions de l'avior i que al mateix temps ens compromet davant de les generacions futures, empenyent-nos a revaloritzar i aportar vida, saba nova, per tal de vitalitzar l'arbre de les velles tradicions. Encara més, aquesta assemblea significa la renovació de l'Aliança de la comunitat cristiana de les Borges amb Jesucrist Redemptor.

La muntanya santa on Déu se'ns revela, el nostre Sinaí, més altívol i magestuós que el de Moisès, el tenim en la Imatge i la Tradició de la Riera, als peus del qual cada família borgetana ha plantat la tenda de campanya del seu pelegrinatge espiritual. És per això que el reeixir de la vida cristiana de la vila ha estat i serà sempre condicionat per la devoció de la Riera.

No pot faltar en aquest acte un record sentit de tots els que han conreat aquest camp espiritual, i és de justícia començar pels primers avantpassats, que fidels a la crida de l'Arquebisbe Restaurador Sant Olaguer, van alliberar del jou dels moros i van repoblar aquestes contrades.

Ells, després d'escollir el tronc de l'arbre més esvelt del terme, van ver tallar la Imatge que després ha esdevingut sagrada. La van trobar tan bella i encisera, la van contemplar tant sovint i amb tanta dolcesa, que ben aviat les faccions de la Imatge quedaren reproduïdes en els esperits, passant a ésser un dels trets de la fisonomia espiritual dels borgetans, transmesos de l'una a l'altra generació, com a llei d'herència.

És una sort no conèixer el nom de l'escultor que la va tallar, així podem sostenir que l'ànima del poble fou l'artista i ens podem amarar, si cal, l'esperit de llegendes ingènues i poètiques, amb les quals no cerquem d'evadir-nos de les crues realitats de la vida; ans percebem a través d'elles com Adam al Paradís, la fressa de Déu que passa perdonant i estimant.

Gràcies, doncs als besavis i als avis per aquest llegat celeste. D'entre ells volem recordar amb el seu nom, la fidel ermitana Carolina, que veiem avui sorgida d'entre el poble anònim i humil com una ombra lluminosa, com a capdancera de la devoció secular. Ella fou qui la recollí del lloc on mans respectuoses i discretes la dipositaren salvant-la de la destrucció. I volem esmentar aquest fet, encara que la discreció ens obligui a no dir més noms, perquè inclús en aquelles hores tràgiques podem dir que la salvà l'ànima del poble, que es va fer present d'una manera providencial quan semblava impossible salvar-la.

Gratitud també als qui feren possible la nova ermita i als seus reconstructors i ben particularment als Rvds. Sacerdots, rectors i vicaris, absents i presents, qua amb obres de vegades externes i sempre amb impuls de l'Esperit, han fonamentat en el poble l'autèntica devoció a la Mare de Déu.

Després d'aquesta ràpida evocació del passat, hem de referir-nos seguidament al motiu d'aquesta assemblea extraordinària: El Jubileu d'or de la Coronació.

Aquesta gesta, impulsada per Mossèn Miquel Saludes i acomplerta per tot el poble, va ser com una rúbrica de notari amb la que els nostres pares avalaren la tradició dels vells.

Va ésser com una flor esclatada després de centúries de poncellatge, com una esplèndida fruita, la més dolça i sucosa del terme, madura al recer de la fe, l'esperança i l'amor dels borgetans.

En fer-neenguany commemoració solemne, nosaltres aplaudim de cor, la gesta dels pares i ens incorporem segurs del que fem a la correntia espiritual de la Riera.

De llavors ençà, la petita història del poble ha avançat més de pressa que mai. Transformacions radicals han canviat el món i han traspalsat el nostre viure ancestral.

Molts dels testimonis de la Coronació ja han sortit d'aquest món, d'altres, amb el cor sempre tens pels aires de la Riera, se n'han anat empesos per les noves formes de vida. En compensació, gent nascuda en terres llunyanes han acorat a la nostra vila amb la il·lusió de viure millor.

Tots els canvis ens duen coses noves. Coses noves i bones que hem d'acceptar i incorporar a la vida privada i pública, si és que de debò volem viure, i apartar-nos de la confraria dels que no saben sinó lamentar-se de tot.

Cada canvi també comporta un risc, un perill. No són d'or totes les monedes, encara que portin encunyades imatges modernes i brillants. Hi ha velles monedes rovellades, que d'any en any augmenten la seva vàlua. Hi ha en canvi l'útil paper de banc, novet i llampant, de valor fluctuant, sotmès a la devaluació contínua.

Ni hem de rebutjar totes les coses velles, ni hem d'acceptar totes les noves sense més ni més, doncs avui l'elecció es juga entre una concepció materialista de la vida i els valors eterns de l'esperit.

No n'hi ha prou en posseir un cos esvelt i sa; una casa confortable, una educació purament terrestre: l'amor, que dóna goig al viure, no s'aguantarà si el recolzàvem en criteris merament humans, ni trobarem la pau i el progrés social pels camins d'una llibertat sense normes.

Som aquí, perquè volem afirmar la primacia de l'esperit damunt de la matèria. Afirmem que volem caminar sempre endavant, il·luminats per les torres de la fe.

Confessem que en el combat pel millorament social, per la justícia i la pau no som sols. Amb nosaltres tenim Jesucrist que ens dóna la força; amb nosaltres tenim a la Verge Maria que ens anima i ens guia.

No ens espanta de caure en la lluita, perquè ens esperen els braços oberts del Pare. Per damunt d'aquest món tan bonic, més enllà d'aquest cel estrellat hi ha la terra promesa per Déu, sense dol, sense fatics, sense plors. L'esperança d'assolir aquesta pau il·lumina la nostra existència.

Volem transmetre als nostres fills aquesta fe i a totes les generacions que han de venir. Així tindrem coratge per a llançar-nos a la construcció d'un món més junt i més humà, sense por de perdre la ruta.

I ara, Santa Maria de la Riera, que està a punt de començar la part litúrgica d'aquesta vetllada, permeteu-me dir-vos allò que els fills de les Borges portem al cor:

Sou la Reina de la vila.

Continueu vetllant pel nostre progrés espiritual i social.

Beneïu la parròquia, amb els qui l'han regida i regeixen.

Que l'altar del vostre fill, consagrat en honor de la vostra Assumpció, sigui una autèntica taula on ens asseiem tots amb esperit de germandat, havent superat i respectat tota diferència d'opinió i caràcter.

Crideu-nos a la plaça reial de la vostra Ermita. Que el camí sigui de cada dia més fressant. Que la seva pols estigui marcada amb l'empenta de les petjades de tots els fills del poble, i que aquest camí vers la vostra Imatge sigui per nosaltres com un símbol del vostre pelegrinar cap a Déu, amb esperança de trobar-lo "somrient", amb aquest mateix somris acollidor de la vostra Santa Imatge.

Regiu amb la vara de la justícia i de l'encert, totes les Institucions del poble: l'Ajuntament, el Sindicat de Pagessos, les Escoles, la Sala Parroquial...

II· lumineu als qui dirigeixen. Sou Reina; volem viure sota la vostra llei. Que el poble en tingui una de sola: l'AMOR CRISTIÀ.

Sou també Mare. ¡Mare del Crist! i de l'Església; dels fidels i dels pastors.

Si sota el títol de la Riera, Mare estimada dels borgetans, voleu continuar sent-ne l'estrella de l'amor, feu-ne del dia d'avui la senyera de la pau. Que tant pobres, com rics; els petits i els vells; els sans de cos, com els malalts, sentim dintre el nostre cor la dolça melodia d'una tenora espiritual, i com diu el poeta, avancem sempre ESTIMANT-SE I DONANT-SE LES MANS.